

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 20-11-23887

בפני כבוד השופטת אספרנצה אלון

המעוררת

מ.ח.

ע"י ב"כ עוה"ד אדיב מח'ול

נגד

המשיב

ט.ל.

ע"י ב"כ עוה"ד חלא מוסא דכוור

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לענייני משפחה בחיפה (כב' השופטת גילה ספרא-ברנע) מיום *** בתיק ה"ט *** (להלן: "**בית משפט קמא**"), שניתן לאחר שקיים דיון במהלכו נחקרו הצדדים, ובגדרו **צמצם** בית משפט קמא את הצו שניתן במעמד צד אחד כנגד המשיב - באופן המתיר לו להיכנס לדירת המגורים ולהימצא במרחק של 200 מטר ממנה, **והרחיב** את הצו באופן שאסר הדדית על הצדדים להטריד זה את זה, כדלקמן:

"23. אני קובעת כי הצו שניתן ביום 28/10/20 יישאר על כנו למעט שתי ההוראות הראשונות, איסור כניסה לדירת הצדדים ואיסור להימצא במרחק 200 מטר מהדירה.

24. למען הסר ספק אני קובעת שוב את ההוראות, שנותרו על כנן והינן בתוקף למשך שלושה חודשים (עד ליום 20/1/21), לפיהן נאסר על הצדדים הדדית:

א. להתנהג באלימות פיזית או מילולית האחד כלפי האחרת וההיפך, וכלפי בני משפחה;

ב. להטריד האחד את האחרת ולהיפך, בדירה, בעבודה, בכל דרך ובכל מקום, כמו גם הטרדות טלפוניות.

ג. לבצע הדדית כל פעולה המהווה הטרדה מאיימת לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת התשס"ב-1991 לרבות הטרדה בכל דרך, מעקב, התחקות, בילוש, בין במישרין ובין בעקיפין כולל באמצעות רשתות חברתיות ואמצעים דיגיטליים.

ד. לשאת או להחזיק נשק מכל סוג שהוא."

(להלן: "**פסק דינו של בית משפט קמא**").

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 20-11-23887

2. המבקשת הגישה ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, ובצמוד לה בקשה דחופה לעיכוב ביצוע. התיק נקבע לשמיעה ליום ****. הצדדים התבקשו להגיש עיקרי טיעון.
3. המערערת טענה בתמצית כי המשיב מתעלל בה פיזית, נפשית וכלכלית מזה זמן רב. המשיב גירש אותה ואת הבת מהבית ביום *** והן נאלצו לעבור להתגורר בבית הוריה. ביום *** נחתם בין הצדדים הסכם "שלום בית" אך המשיב המשיך להתעלל במערערת ובילדים באופן שהחמיר בחודש מאי 2020, עת התנגד לחזרתה של המערערת למגורים בדירה המשותפת, תקף אותה והזמין לה משטרה. לטענתה, רק לאחר שנפסקו לה מזונות זמניים, נאות המשיב לאפשר לה לשוב ולהתגורר בדירה, אך אז הסתבר לה שהמשיב "חזר לעצמו האמיתי" ושוב התחיל לתקוף אותה, לאיים עליה ועל הבת, ולעשות מהומות בבית. בעקבות כך, הגישה בקשה למתן צו הגנה בחודש מאי 2020, אך זו לא נתקבלה.
- ביום *** תקף המשיב את המערערת והיא נאלצה להגיש כנגדו תלונה על תקיפה ואיומים. בעקבות אירוע אלימות זה, מושא פסק דינו של בית משפט קמא, נעצר המשיב, נשפט למעצר בית של ארבעה ימים והורחק מהדירה למשך עשרה ימים (לאחר ערר שהגיש והתקבל בחלקו).
- לטענת המערערת, המשיב הינו אדם תוקפני, אימפולסיבי, סובל מבעיות הסתגלות, סובל מהתפרצויות זעם והתמכרות לתרופות מרגיעות וקשות. לטענתה, רף האלימות של המשיב עולה בהדרגתיות, ולא בכדי המליצה עו"ס לסדרי דין על הארכת צו ההגנה עקב רמת הסיכון הגבוהה. אשר על כן, טענה המערערת כי שגה בית משפט קמא משלא נתן משקל ראוי לתסקיר העו"ס, שלא נתן משקל לאירוע התקיפה החמור שביצע המשיב ולהתנהלותו האלימה והמתמשכת, המוכיחה חד משמעית שהמשיב הוא "סכנה מהלכת ופצצה מתקתקת". לפיכך, טענה כי יש לקבל את הערעור ולהרחיק את המשיב מהדירה המשותפת.
4. המשיב טען בתמצית כי דין הערעור להידחות תוך חיוב בהוצאות. פסק דינו של בית משפט קמא מהווה, לטעמו, איזון ראוי ועדין בין ניסיון המערערת להשתלט על דירת המגורים בטענות שווא לבין הצורך בשמירה על הוראות מרתיעות לזוג החי בבית משותף, כשברקע קיים מתח הנובע מהליכים משפטיים המתנהלים בין הצדדים במקביל. לעמדת המשיב, פסק דינו של בית משפט קמא, מרתיע את שני הצדדים ממעשים פוגעניים האחד כלפי השני. המערערת מבקשת "לזרוק" את המשיב מביתו וממקום עבודתו, את מבוקשה לא הצליחה להשיג, לא בצו שהגישה בחודש מאי 2020 ואף לא עכשיו. לטענת המשיב, בדין קבע בית משפט קמא כי יש ליתן צו הגנה כנגד המערערת, אשר שכרה את שירותיו של חוקר פרטי לביצוע עבודות בילוש ומעקב אחריו. מדובר בהתנהלות מתריסה והטרדה מאיימת שביצעה, כפי שהתרשם בית משפט קמא, לאחר דיון ארוך בו נחקרו הצדדים ובית משפט קמא התרשם מהם באופן ישיר. יש לזכור, כך טען המשיב, כי בית משפט קמא מכיר את כל התיקים המתנהלים בין הצדדים ואת המחלוקות. אין עילה להתערב בקביעות עובדתיות ובמסקנות בית משפט קמא.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 20-11-23887

את טענת המערערת למסוכנות, עותר המשיב לדחות מכמה טעמים, הן על פי אורח החיים שניהלו הצדדים מזה כחצי שנה, הן על פי הסכמת המשטרה לקיצור תקופת הרחקתו של המשיב - ארבעה ימים ממקום עבודתו ועשרה ימים מהבית, והן על פי הסרטון שהוצג בפני בית משפט קמא. באשר לתסקיר, טוען המשיב כי אין ליתן לו כל משקל, שכן הוא נגוע בסכסוך אישי שבין המשיב לבין העו"ס ובצדק לא אימץ אותו בית משפט קמא. בהמשך, מפנה המשיב להוראות החוק והפסיקה התומכות בעמדתו.

5. בדיון שהתקיים בפני ביום ****, ניסיתי, כשם שבית משפט קמא ניסה להביא את הצדדים להבנה באשר לחלוקת השימוש בבית, אך גם בידי לא עלה הדבר.

6. לאחר שקראתי את חקירות הצדדים בדיון הארוך שהתנהל בפני בית משפט קמא, עיינתי בהודעת הערעור על נספחיה, בבקשה לעיכוב ביצוע ובתגובה לה, בעיקרי הטיעון שהגיש כל צד, בפסק דינו של בית משפט קמא, ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

קביעות בית משפט קמא, הן הקביעות העובדתיות והן המסקנות המשפטיות הנובעות מהן, הינן קביעות המעוגנות בראיות שהונחו בפני בית משפט קמא, בהתרשמותו מהצדדים, והן מתיישבות עם הוראות החוק והפסיקה.

7. אזכיר את יתרונה של הערכאה הדיונית על פני הערכאה הערעורית, שבענייננו באה לידי ביטוי בשני היבטים: האחד- בית משפט קמא בקיא בסכסוך המשפטי והמשפחתי בין הצדדים, בהיותו דן במכלול התביעות שבין הצדדים, ראו סעיף 2 לפסק דינו:

"2. למען הצגת התמונה המלאה יצוין כי לפניי מתנהלים תיקי בני הזוג, תיק מזונות (תלה"מ *), תיק רכושי לאיזון משאבים, שפתחה האשה (תלה"מ ***) ותביעה לביטול הסכם שהגיש האיש (תלה"מ ***). התיקים קבועים לפניי לקדם משפט ליום *** בשעה 10:00".**

היתרון השני- בית משפט קמא התרשם באופן ישיר מהצדדים כאשר הם נחקרו בפניו במהלך דיון ארוך, שהתנהל במשך קרוב לשעתיים. פרוטוקול הדיון עומד על 16 עמודים (מעמ' 2 עד עמ' 18). בחקירות אלו, נחשף כל אחד מהצדדים לרגעי חולשה ומבוכה (ראו גם תוכן החקירות). האופן בו מוסרים הצדדים את דבריהם והתנהגותם לאורך מתן העדות, הם כלים המאפשרים לערכאה הדיונית לגלות את אותות האמת המתגלים במהלך המשפט. לא ניתן להשוות בין שופט הערכאה הדיונית, בפניו מתייצבים העדים, ואשר הוא זה שרואה את עויית פניהם בשלבים שונים של עדותם, שומע את נימת דברם ורעידת קולם, לבין שופט בית המשפט של הערכאה הערעורית, הניזון מן הפרוטוקול בלבד ומן הדף שאין לו קול ואין לו פנים. למראה עיניים ולמשמע אוזניים יש חשיבות

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 23887-11-20

(ראו: מרדכי קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים" הפרקליט לה 407, 412-411 (תשמ"ג- תשמ"ד)).
יתרון זה הינו בבחינת מושכל יסודי. (ראו והשוו סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971).

8. בענייננו, קבע בית משפט קמא :

"13. התרשמתי כי בין הצדדים מתח רב אך הוא אינו תולדה של אירועי אלימות מהזמן האחרון, המצדיקים הרחקת האיש מהבית המשותף, אלא נובעים מההליכים המשפטיים הקשורים, כפי שתיארתי לעיל. בעיקר משמש ההליך את שני הצדדים בניסיון להדיר זה את רגליו של זה מהדירה מושא התביעה לאיזון משאבים ולביטול הסכם, שהעניק לאשה זכות מגורים".

עולה, כי לא רק שאין מקום להתערב בהתרשמותו זו של בית משפט קמא, בהיותה הגיונית ומשתלבת, אלא היא מתבקשת בנסיבות העניין ולאור טענות הצדדים בדיון בפני בית משפט קמא ובדיון שהתקיים בפניי.

10. באשר לאירוע מושא הערעור, טען ב"כ המערער עו"ד אדיב מחייל כי: **"באותו מקרה הוא תקף אותה, זה היה ב-***, הוא תקף אותה, הייתה מריבה בגלל שהיא לא הסכימה לחתום לו על חלקה בדירה ומזונות ועשה מהומה בבית ובנוסף לכל הלך למשטרה"** (עמ' 1 ש' 26-28 לפרוט'), **"לא נותן לאשה ולילדים לגור בשלום דקה אחת בבית. זה מסוכן לחיים שלהם"** (עמ' 2 ש' 3-4 לפרוט'). בעוד שב"כ המשיב עו"ד חלא מוסא דכוור טענה כי: **"ביום *** לא היה אירוע, היה ויכוח רגיל בין בני הזוג, היא חשדנית וטוענת שהוא יוצא וכו' והוא אמר לה שזה לא נכון והיה ויכוח מילולי ביניהם, הוא לא ירק עליה ולא תקף אותה אבל היא כבר חודשים מחפשת מן הסתם להוציא אותו מהבית כדי שתגור שם לבד ושהוא יגור אצל ההורים שלו. כדי שתוכל לפעול בהליכים נגדו שהוא מחוץ לבית"** (עמ' 2 ש' 15-17 לפרוט').

11. פסיקת בתי המשפט מבהירה באופן ברור, כי מתן צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, הינו צעד מרחיק לכת הניתן כאמצעי אחרון, והינו שמור למקרים חמורים בלבד. הענקת ההגנה לפי חוק למניעת אלימות במשפחה התשנ"א-1991, תינתן במקרים חריגים ומצומצמים של סכנה ממשית או חשש כבד המעמיד את בן המשפחה בסכנה ממשית או אינו מאפשר לו חיים סבירים ותקינים בבית, וכן יש להיזהר שלא ליתן צווים שכאלה ולעשותם, משניתנו, אמצעי לחץ להשגת יתרונות במערכת היחסים הכוללת, וכן כי לא יינתן הצו בשל אורח קשה ומתוחה בבית, המאופיינת למשפחה הנמצאת במשבר (ראו דברים שכתבתי בתמ"ש 6990/07 ס.ש נ' י.ש מיום 10.5.09 (פורסם בנבו) וכן ראה פסיקה רבה עוקבת.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עמ"ש 20-11-23887

12. בענייננו, טענה כללית "לעשות מהומה", אינה מצדיקה נקיטת אמצעי כה מרחיק לכת אשר ירחיק אדם מביתו. סעד של הרחקה של אדם מביתו הוא סעד חריף, הפוגע בזכות יסוד חוקתית להשתמש בקניין, ועל כן נקבע בפסיקה כי סעד זה הינו הסעד האחרון מבין הסעדים שיש ליתן להבטחת מדור שקט ושלו (ראו ע"א 192/82 **אריה סדן נ' פביאן סדן** פ"ד לו(4), ע"א 458/79 **ניר נ' ניר**, פ"ד ל"ה(1), 518). קל וחומר משהתרשם בית משפט קמא כי שני הצדדים מתנהגים זה כלפי זה באופן שאינו מאפשר ניהול סביר ותקין וכי יש מקום למתן צו הדדי:

"22. אני קובעת את הצו כהדדי למניעת התנהלות מתריסה מצד המבקשת כלפי המשיב."

13. שוכנעתי כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא ודין הערעור - להידחות. צו עיכוב הביצוע יפקע היום בשעה 15:00.

14. באשר להוצאות, אני פוסקת הוצאות בסך 3,000 ₪ לחובת המערערת. מועד התשלום ייקבע בסיום ההליכים על ידי בית משפט קמא.

15. **המזכירות תמציא פסק דיני בדחיפות לצדדים ותודיע טלפונית.**

16. **פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.**

ניתן היום, ב' כסלו תשפ"א, 18 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

אספרנצה אלון, שופטת